

Nr. 4. Maj 2014

Fremlæggelse af utrykte domme i forbindelse med procedurer og anonymisering af anklageskrifter i sager med flere tiltalte

Kriminalforsorgens nye samfundstjeneste-rejsehold

Fokus på varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3

Statsadvokaternes arbejdsgange i forbindelse med fuldbyrdelse af domme i arrestantsager

Årsberetning fra Politiklagemyndigheden for 2013

Seneste nyt fra Højesteret

Høringssvar: Reorganisering af Kriminalforsorgen

15. God advokatskik – Advokatnævnet - Forsvarerbrev
16. Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor
17. Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor
18. Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor
19. Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor
20. Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor
21. Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor
22. Frihedsberøvelse med henblik på at sikre udvisning
23. Varetægtsfængsling
24. Begrænset rejseforbehold
25. Erstatning for lang sagsbehandlingstid
26. Vold - Racisme

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Store Strandstræde 21, 1. sal
1255 København K
Telefon: 33124611
Telefax: 33128445
E-mail: pt@swlp.dk

Fremlæggelse af utrykte domme i forbindelse med procedurer og anonymisering af anklageskrifter i sager med flere tiltalte

Efter ønske fra Rigsadvokaturen henledes alle forsvarsadvokaters opmærksomhed på, at domme, der udleveres i forbindelse med procedurer, skal anonymiseres.

Nedenfor ses en e-mail sendt den 7. maj 2014 til statsadvokat Jens Røn fra Rigsadvokaturen om emnet:

”Kære Jens Røn,

Advokatrådets strafferetsudvalg og bestyrelsen i Landsforeningen af Forsvarsadvokater har drøftet din henvendelse til Torben Jensen, hvor du har påpeget, at forsvarere indimellem fremlægger ikke-anonymiserede domme i forbindelse med procedurer.

I den anledning kan det oplyses, at Advokatrådets strafferetsudvalg og bestyrelsen i Landsforeningen af Forsvarsadvokater naturligvis er helt enig i, at forsvarere (og anklagere) skal anonymisere domme inden disse udleveres i forbindelse med procedurer. Anonymisering bør dog ikke omfatte den dømtes fødselsår, da dette kan være relevant i forhold til strafudmålingen. Utrykt retspraksis bør – både af forsvarer og anklager – afleveres før proceduren.

Endelig bør anklagemyndigheden i forbindelse med udsendelse af anklageskrifter i sager med flere tiltalte være opmærksom på, at cpr.nr. altid overstreges, så de tiltalte ikke kan se hinandens cpr.nr.

Advokatrådets strafferetsudvalg vil gøre opmærksom på ovenstående i et kommende nyhedsbrev.

Landsforeningen af Forsvarsadvokater vil ligeledes gøre opmærksom på ovenstående i et kommende nummer af Meddelelser.”

Kriminalforsorgens nye samfundstjeneste-rejsehold

Nedenstående notits er udarbejdet af Kriminalforsorgens nye samfundstjeneste-rejsehold og sendt til Landsforeningen med henblik på offentliggørelse i Meddelelser:

”I forlængelse af regeringens beslutning om at udvide brugen af samfundstjeneste, har Direktoratet for Kriminalforsorgen oprettet et midlertidigt rejsehold, der skal sikre en mere effektiv indsats på området. Rejseholdet skal udbrede og sikre, at strafferetskædens aktører har tilstrækkelig viden om ordningen og de politiske tiltag, der er foretaget de seneste år med henblik på at udvide anvendelse af samfundstjeneste.

Rejseholdet har rettet henvendelse til Landsforeningen af Forsvarsadvokater med henblik på at indgå i en dialog omkring opgaven. Der vil i næste nummer af Meddelelser blive bragt et længere indlæg om samfundstjeneste og der planlægges et kursus om samfundstjenesteordningen m.v. for

foreningens medlemmer i efteråret 2014. Tillige deltager et bestyrelsesmedlem fra foreningen i en sparringgruppe bestående af repræsentanter fra strafferetskæden.

Leder af rejseholdet er kriminalforsorgsleder og mangeårig leder af Afdelingen for Samfundstjeneste, Lene Skov.”

Fokus på varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3

Spørgsmålet om anvendelsen af varetægtsfængsling på grund af kollussionsrisiko jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, har ofte været drøftet i forskellige sammenhænge.

På et bestyrelsesmøde i Landsforeningen den 4. april 2014 blev det aftalt at opfordre Landsforeningens medlemmer via Meddelelser til at ansøge om tredjeinstansbevilling til kære til Højesteret af kendelser vedrørende varetægtsfængslinger sket i medfør af *alene* § 762, stk. 1, nr. 3. Bestyrelsen henleder særligt opmærksomheden på, at straffesager med følgende momenter kan være særligt egnede til at forelægge Højesteret:

- flere tiltalte
- afsluttet efterforskning
- lang berammelsestid
- bevisførelsen under hovedforhandling består primært af telefonoplysninger og forklaringer fra polititjenestemænd (der ikke kan påvirkes)

Statsadvokaternes arbejdsgange i forbindelse med fuldbyrdelse af domme i arrestantsager

Efter ønske fra flere medlemmer af Landsforeningen har Landsforeningen sendt følgende til Statsadvokaten i København og Statsadvokaten i Viborg den 9. maj 2014:

”Landsforeningen af Forsvarsadvokater har på baggrund af henvendelser fra flere af foreningens medlemmer på et bestyrelsesmøde for nylig drøftet, at der desværre ikke sjældent går lang tid fra endelig dom i en arrestantsag til fuldbyrdelse finder sted.

I den anledning skal Landsforeningen af Forsvarsadvokater anmode Statsadvokaten i København og Statsadvokaten i Viborg om at være opmærksomme på, at endelige domme altid sendes til fuldbyrdelse snarest muligt.

Som eksempel på tilfælde, hvor der kan gå lang tid, kan nævnes den situation, hvor flere tiltalte dømmes i byretten - nogle anker - mens en enkelt modtager dommen. Her glemmes den, der modtager dommen, så den endelige byretsdom ikke sendes til fuldbyrdelse med det samme. Et af

incitamenterne til ikke at anke er netop, at man kan komme i gang med en egentlig afsoning (i åbent fængsel) med det samme.

Der kan også nævnes den situation, at en person anker en dom for så efter noget tid at frafalde anken.”

Årsberetning fra Politiklagemyndigheden for 2013

Den uafhængige Politiklagemyndigheds (Politiklagemyndighedens) årsberetning for 2013 er udkommet den 31. marts 2014 og kan ses på www.politiklagemyndigheden.dk.

Årsberetningen er på 46 sider og omtaler bl.a. en række konkrete sager samt en statistisk opgørelse over indkomne og afsluttede sager.

På beretningens side 25 er bl.a. omtalt en sag (DUP-2013-331-0902), hvor Politiklagemyndigheden fandt, at en politimands sprogbrug i Dommervagten i København var kritisabel.

Politiklagemyndigheden lagde til grund, at en polititjenestemand, P, havde udtalt: ”At behandlingen af en ung mand ikke havde hjulpet ret meget” og ”Så skal vi rydde op i jeres affald” eller lignende. Udtalelserne fremkom i forbindelse med, at den unge mand, udtalelsen vedrørte, blev fremstillet i grundlovsforhør.

Politiklagemyndigheden fandt efter en samlet vurdering, at P’s udtalelser var kritisable. Politiklagemyndigheden lagde ved afgørelsen bl.a. vægt på, at P udtalte sig negativt om den behandling, som klager hidtil havde modtaget, og at han indirekte betegnede klager som affald. Sagen er disciplinært afgjort med en advarsel.

Seneste nyt fra Højesteret

Siden sidste nummer af Meddelelser har der været tre afgørelser fra Højesteret af interesse for forsvarsadvokater. Afgørelserne er kort omtalt nedenfor og kan ses på www.hoejesteret.dk.

En reststraf kunne ikke indgå ved vurderingen af, om den forventede straf kunne begrunde varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen

Kendelse afsagt den 27. marts 2014, sag 28/2014

T var i byretten idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for bl.a. grov vold i gentagelsestilfælde. Den fastsatte straf omfattede – ud over det konkrete voldsforhold – en reststraf på 1004 dage, som var tilbage efter T’s prøveløsladelse fra afsoning af straf for lignende kriminalitet.

Spørgsmålet i sagen var, om der efter byrettens dom var grundlag for at varetægtsfængsle T af hensyn til retshåndhævelsen.

Højesteret fastslog, at det i forbindelse med varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen er det eller de strafbare forhold, som den aktuelle sag angår, der skal indgå i vurderingen af, om forholdets grovhed indebærer, at der må forventes en straf på mindst et års fængsel. I den forbindelse kan det indgå, om sigtede tidligere er dømt for tilsvarende kriminalitet, og om der foreligger hurtigt tilbagefald til ny kriminalitet. Derimod kan det ikke indgå i vurderingen, hvad den samlede straf vil blive udmålt til som følge af, at en reststraf udløses.

I den konkrete sag vurderede Højesteret, at det aktuelle forhold, som T var dømt for ved byretten, efter de foreliggende oplysninger ville udløse en straf på mindst et års ubetinget fængsel, hvis der sås bort fra reststraffen. Højesteret vurderede også, at det konkrete forhold, som T var dømt for, var af en sådan grovhed, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at han efter byrettens dom fortsat skulle være varetægtsfængslet.

Overtrædelse af køre- og hviletidsforordningen skulle bedømmes ud fra anvendelse af færgereglen

Dom afsagt den 15. april 2014, sag 4/2014

T1 havde ved kørsel med en lastbil for transportvirksomheden T2 i maj 2012 undladt at afholde en regulær daglig hviletid i overensstemmelse med køre- og hviletidsforordningen. Sagen angik, om T1s overtrædelse skulle bedømmes ud fra, at han havde anvendt den såkaldte færgeregel i forordningens artikel 9, stk. 1.

Det var ubestridt, at betingelserne for at anvende færgereglen i forordningens artikel 9, stk. 1, var opfyldt, idet T1 afbrød sit hvil to gange i sammenlagt 50 minutter og havde adgang til en køje eller liggeplads. Ved udløbet af den relevante 24-timers periode havde T1 kun nået at holde hvil i 8 timer og 34 minutter, og han manglede således ved en beregning efter artikel 9, stk. 1, at holde hvil i 2 timer og 26 minutter for at opfylde kravet i forordningens artikel 8, stk. 2, om et hvil på mindst 11 timer inden for 24-timers perioden (svarende til ca. 22 pct.).

Højesteret fastslog, at T1's overtrædelse skulle bedømmes ud fra, at han havde holdt et sammenhængende hvil på 8 timer og 34 minutter, og at overskridelsen i forhold til et regulært dagligt hvil på 11 timer således kunne opgøres til 2 timer og 26 minutter. T1 blev herefter straffet med en bøde på 2.500 kr. og frifundet for påstanden om betinget frakendelse af førerretten. T2 blev straffet med en bøde på 4.500 kr.

Ikke inhabilitet hos byretsdommer og landsdommer i sag vedrørende amfetamin-delen i et større narkokompleks. Højesteret realitetsbehandlede sagen trods upræcis angivelse af bevisresultat

Dom afsagt den 6. maj 2014, sag 31/2014

Tiltalte T var i byretten tiltalt for i forening med en medtiltalt, T2, at have købt og videresolgt ikke under 17 kilo amfetamin. T erkendte på egen hånd at have købt eller videresolgt 1 kilo amfetamin. Byretten fandt derudover de tiltalte skyldige i i forening at have solgt amfetamin i en mængde, der var betydeligt større end de 1.750 gram, som T2 havde erkendt.

Byretsdommeren havde forud for straffesagen mod T i en tilståelsessag dømt A for at have købt 140 gram amfetamin af T. En af de medvirkende landsdommere i ankesagen havde tidligere medvirket i en straffesag mod andre tiltalte, hvor det blev lagt til grund, at forklaringerne afgivet af vidnet V, som også afgav forklaring i straffesagen mod T, var troværdige.

Højesteret fandt, at byretsdommeren ikke var inhabil og henviste til, at A var dømt efter sin egen forklaring, og at der i begrundelsen i dommen vedrørende A ikke var omtalt forhold, der indebar, at byretsdommeren havde taget stilling til T's skyld. Endvidere byggede byretsdommen mod T ikke på vurderinger foretaget i sagen mod A.

Højesteret fandt, at landsdommeren ikke var inhabil og henviste til, at sagen, hvor det blev lagt til grund, at forklaringerne afgivet af vidnet V var troværdige, angik handel med hash og ikke berørte handel med amfetamin eller bevistemaer, som havde betydning for sagen mod T. Den omstændighed, at V's forklaring blev anset for troværdig, indebar ikke, at landsdommeren direkte eller indirekte tog stilling til T's skyld i den omhandlede straffesag.

Højesteret fandt endvidere, at det var en fejl, at byretten i angivelsen af sit bevisresultat ikke mere nøjagtigt anførte, hvilken mængde amfetamin T havde solgt. Da landsretten fandt T skyldig i det omfang byretten havde anført, indeholdt landsrettens dom samme fejl.

Højesterets flertal fandt, at der efter angivelsen af byretten bevisresultat, som landsretten havde tiltrådt, var et sikkert grundlag for at fastslå, at byretten havde fundet T skyldig i, til dels i forening med T2, at have solgt i hvert fald 3,5 kilo amfetamin, og at sagen derfor kunne realitetsbehandles i Højesteret.

Høringssvar

Justitsministeriet
Slotholmsgade 10

1216 København K

Straffuldbyrdelseskontoret@jm.dk

16. april 2014

Høring over udkast til forslag til lov om ændring af straffeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (reorganisering af Kriminalforsorgen) (sagsnr. 2013-1922-18)

Ved e-mail af 20. marts 2014 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om bemærkninger til ovennævnte udkast til lovforslag.

Lovforslagets pkt. 6 indeholder forslag om at ændre straffuldbyrdelseslovens regler om adgang til administrativ rekurs. Adgangen til at klage til direktoratet over de afgørelser, der træffes af kriminalforsorgsområderne, foreslås fremover at skulle omfatte afgørelser af mere indgribende

karakter over for den enkelte, mens øvrige afgørelser ikke længere vil være omfattet af klageadgangen. Lovforslaget er udformet således, at adgangen til at klage over såvel direktoratets afgørelser som kriminalforsorgsområdernes afgørelser generelt afskæres, men at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at afgørelser, der er truffet af kriminalforsorgsområderne, kan påklages til direktoratet. Det nærmere omfang af klageadgangen vil herefter blive fastsat administrativt (med undtagelse af ansættelses- og personalesager).

I den anledning skal Landsforeningen bemærke, at kriminalforsorgen løbende træffer afgørelser for enkeltpersoner, der er af indgribende karakter. Det er helt afgørende for den enkeltes retssikkerhed, at der i videst muligt omfang er adgang til administrativ rekurs. Hermed sikres det også, at praksis er ensartet i hele landet.

Landsforeningen har ikke i øvrigt bemærkninger til udkastet.

På bestyrelsens vegne

Henrik Stagetorn

Landsforeningens Meddelelse 15/2014

God advokatskik – Advokatnævnet - Forsvarerbrev

Retsplejelovens § 126, stk. 1

Advokat A, der var beskikket forsvarer for B, som var varetægtsfængslet, klagede til Advokatnævnet over, at advokat R under overskriften "Forsvarerpost" tilsendte B en telefax, hvori R anførte, at han var blevet kontaktet af B's bror, som havde oplyst, at B ønskede, at han indtrådte som forsvarer for ham i den verserende sag, og ved at bede B returnere skrivelsen med sin underskrift. Advokat R, der i 2009 var pålagt en sanktion for tilsidesættelse af god advokatskik, blev idømt en bøde på 20.000 kr.

Advokatnævnet, j.nr. 2013-668, 28/2-2014

"Sagens parter:

I denne sag har advokat A klaget over advokat R.

Sagens tema:

Advokat A, der var beskikket forsvarer for B, som var varetægtsfængslet, har klaget over, at advokat R har tilsidesat god advokatskik ved under overskriften "Forsvarerpost" at have tilsendt B en telefax, hvori han anførte, at han var blevet kontaktet af B's bror, som havde oplyst, at B ønskede, at han indtrådte som forsvarer for ham i den verserende sag, og ved at bede B returnere skrivelsen med sin underskrift.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 19. februar 2013.

Sagsfremstilling:

B blev varetægtsfængslet den 24. oktober 2012, og advokat A blev beskikket som hans forsvarer.

Advokat R sendte den 25. oktober 2012 B, der sad i [...], en telefax stemplet

”**FORSVARERPOST**” og ”**HASTER**” med følgende indhold:

”Hej B,

Jeg er dags dato blevet kontaktet af din bror som oplyser, at du ønsker at jeg indtræder som forsvarer for dig i den verserende sag.

Jeg skal venligst bede dig om at underskrive og returnere denne skrivelse til mit kontor – gerne på telefax [...] – hvis du er indforstået hermed.”

B returnerede brevet i underskrevet stand til advokat R’s kontor, hvorefter advokat R skrev til retten og anmodede om ombeskikkelse. Retten beskikkede ved en retsbogstilførsel af 30. oktober 2012 advokat R som forsvarer for B og tilbagekaldte den tidligere beskikkelse af advokat A.

Advokat A skrev den 16. november 2012 til advokat R og bad om en redegørelse for baggrunden for hans henvendelse til hendes klient, idet hun anførte, at der efter hendes opfattelse var tale om en klar overtrædelse af de advokatetiske regler.

Advokat R svarede i en e-mail af 3. december 2012, hvori han anførte, at han ikke mente, at der var noget advokatetisk problematisk i, at han havde skrevet den pågældende fax, da arrestanten ønskede ham som forsvarer.

Efter at adfærdsklagen var indgivet skrev advokat R den 13. marts 2013 på ny til advokat A og bemærkede bl.a., at han havde undersøgt forholdene nærmere og måtte konstatere, at der fra hans side formentlig var begået en fejl, som det derfor var på sin plads at beklage. Advokat R opfordrede advokat A til at deltage i en drøftelse af sagen med henblik på en eventuel afslutning i mindelighed, hvilket advokat A afviste.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Advokat A har påstået, at advokat R har tilsidesat god advokatskik ved under overskriften ”Forsvarerpost” at have tilsendt hendes klient B en telefax, hvori han anførte, at han var blevet kontaktet af B’s bror, som havde oplyst, at B ønskede, at han indtrådte som forsvarer for ham i den verserende sag, og ved at bede B returnere skrivelsen med sin underskrift.

Advokat A har i den forbindelse anført, at advokat R ved sin henvendelse har gjort sig skyldig i ”klientfiskeri”.

Indklagede:

Advokat R har erkendt, at han skriftligt via telefax har henvendt sig til en arrestant, mens denne fortsat var repræsenteret af en anden forsvarsadvokat. Der har imidlertid ikke været tale om en uanmodet henvendelse (klientfiskeri), da arrestanten de facto ønskede at skifte forsvarer til ham, og formålet med hans henvendelse var at få dette verificeret.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet finder, at advokat R, der vidste, at B havde en anden beskikket advokat, uberettiget har stempet sin fax med "FORSVARERPOST", ligesom det i den nævnte situation var uberettiget, at han henvendte sig med tilbud om at overtage hvervet som forsvarer.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at advokat R har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Advokatnævnet pålægger som følge af det anførte og henset til, at advokat R i 2009 er pålagt en sanktion for tilsidesættelse af god advokatskik, advokat R en bøde på 20.000 kr. i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

Advokat R kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

Advokat R pålægges en bøde på 20.000 kr."

Landsforeningens Meddelelse 16/2014

Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor

Retsplejelovens § 734, stk. 2

Forsvaret for de tiltalte S og O i ankesag kunne fortsat varetages af henholdsvis advokat H og K, selv om advokaterne kommer fra samme advokatkontor. I sagen havde Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) rejst tiltale mod i alt 7 personer for bedrageri af særlig grov beskaffenhed efter straffelovens § 279, jf. § 289, stk. 2, og forsøg herpå vedrørende forskellige ejendomshandler og – projekter med tilknyttet udstedelse og videresalg af pantebreve til forskellige investorer. Retten i Næstved afholdt under hovedforhandlingen 73 retsmøder. De tiltalte

S og O blev begge i meget væsentligt omfang fundet skyldige i den rejste tiltale og straffet med fængsel i henholdsvis 4 år og 5 år samt betydelige tillægsbøder.

Landsretten fandt i overensstemmelse med såvel anklagemyndighedens som forsvarernes samstemmende tilkendegivelser, at ankesagen adskiller sig fra de sager, som Højesteret tog stilling til 17. december 2013 såvel med hensyn til sagens karakter som spørgsmålet om en særlig tilknytning mellem de tiltalte i sagen. Bevisførelsen i ankesagen, der angår tiltale for alvorlig økonomisk kriminalitet, og hvor der ikke er særlig tilknytning mellem de tiltalte, forventes – ligesom for byretten – i det væsentlige at ville ske på baggrund af en gennemgang af et omfattende bilagsmateriale, de tiltaltes og vidners forklaringer og afgivne revisionserklæringer.

Landsretten bemærkede endvidere, at advokat H og advokat K som beskikkede forsvarere havde gennemgået sagen med de tiltalte S og O på en række møder, og at de tiltalte, herunder på baggrund af anklagemyndighedens brev af 28. januar 2014 med konkretiserede bemærkninger om et CV for S og forhold 12 og 13 a i tiltalen har fastholdt, at de ikke har forskellig opfattelse af faktum eller modstridende standpunkter eller interesser i sagen, hvor de begge fortsat har ønsket, at henholdsvis advokat H og advokat K skal varetage deres forsvar i sagen.

Østre Landsret, S-704-13, 4/2-2014

”Efter votering afsagdes sålydende

Kendelse:

Af Højesterets kendelser af 17. december 2013 (sagerne 172/2013 og 208/2013) fremgår blandt andet, at de retsplejemæssige hensyn, som skal varetages efter retsplejelovens §734, stk. 2, kan begrunde, at beskikkelse af flere forsvarere fra samme kontor for flere sigtede i samme sag må nægtes, når de sigtedes interesser under sagen er modstridende, eller der er nærliggende risiko herfor. En sådan nærliggende risiko vil navnlig kunne være til stede, hvis der er tale om grov kriminalitet begået af flere i forening, f.eks. narkotikakriminalitet og personfarlige forbrydelser. En særlig forbindelse mellem de sigtede vil i almindelighed føre til, at der ikke bør ske beskikkelse af flere forsvarere fra samme kontor. I sidste ende beror det på en konkret vurdering af samtlige sagens omstændigheder, om der på grund af risiko for interessekonflikter er grundlag for at afslå beskikkelse.

Ankesagen (S-704-13) angår den tiltale, som Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) har rejst mod 7 tiltalte for bedrageri af særlig grov beskaffenhed efter straffelovens § 279, jf. § 289, stk. 2, og forsøg herpå vedrørende forskellige ejendomshandler og – projekter med tilknyttet udstedelse og videresalg af pantebreve til forskellige investorer. De tiltalte S og O er tillige tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 289, jf. skattekontrollovens (forhold 12 og 13 a). Retten i Næstved afholdt under hovedforhandlingen 73 retsmøder og afsagde dom i sagen den 22. februar 2013. De tiltalte S og O blev begge i meget væsentligt omfang fundet skyldige i den rejste tiltale og straffet med fængsel i henholdsvis 4 år og 5 år samt betydelige tillægsbøder. Endvidere traf byretten bestemmelsen om konfiskation af betydelige beløb hos begge tiltalte samt rettighedsfrakendelse.

De 7 tiltalte i sagen har alle anket sagen principalt med påstand om frifindelse. SØIK har herefter anket med påstand om domfældelse efter det i byretten berigtigede anklageskrift samt skærpelse.

Hovedforhandlingen er berammet til foretagelse i landsretten over 61 retsmøder i tiden fra den 7. marts 2014 til den 26. marts 2015, jf. retsbog af 25. april 2013.

SØIK har i brev af 28. januar 2014 vedrørende de tiltalte S og O anført blandt andet, at ankesagen (S-704-13) ikke er direkte sammenlignelig med de sager (nr. 172/2013 og 208/2013), hvori Højesteret traf afgørelse den 17. december 2013. For det første er der nok tale om alvorlig kriminalitet i forening, men ikke grov kriminalitet i form af narkokriminalitet eller personfarlig forbrydelser, for det andet er der ikke en særlig tilknytning mellem de tiltalte, og endelig har de tiltalte i et vist omfang udtalt sig under sagen. SØIK har imidlertid fundet, at der for de tiltalte S og O er risiko for modstridende interesser i flere af sagens forhold. Således har O for byretten forklaret, at et CV (der angiveligt er sendt til pantebrevsformidlere/-købere) for S er udarbejdet i fællesskab med S, mens S for byretten ikke ønskede at svare på en række spørgsmål angående skrivelsen (med CV'et), hvorfor der er risiko for modstridende interesser mellem disse tiltalte om, hvorvidt indholdet af skrivelsen har været retvisende. SØIK har endvidere henvist til, at modstridende interesser mellem disse tiltalte foreligger i sagens forhold 12 og 13 a om skattesvig, idet en stadfæstelse af byrettens afgørelse om, at O er skattepligtig vedrørende en overførsel af 13.750.000 kr. fra A A/S – via flere led herunder S til O medfører en frifindelse vedrørende det samme beløb for S i forhold 13 a og omvendt domfældelse af S, hvis O ikke findes skattepligtig af beløbet. SØIK har herved bemærket, at S ikke ønskede at udtale sig om skatteforholdene under byretssagen.

Forsvarerne for de tiltalte S og O advokat H og advokat K, har i brev af 10. januar 2014 som uddybet i brev af 3. februar 2014, som er tiltrådt af begge de nævnte tiltalte, bestridt, at der er grundlag for ombeskikkelse grundet modstridende interesser. Forsvarerne har anført blandt andet, at sagen, som anført af anklagemyndigheden, adskiller sig fra de sager, som Højesteret tog stilling til i de ovennævnte kendelser af 17. december 2013. De tiltalte S og O, der begge påstår frifindelse, har ikke en forskellig opfattelse af faktum eller modstridende standpunkter eller interesser, hvilket de tiltalte har afgivet skriftlig erklæring om. De tiltalte afgav begge forklaring for byretten og agter at afgive forklaring for landsretten. Forsvarerne har afholdt en række møder med de to tiltalte og vil afgive skriftlige bemærkninger, der på nuværende tidspunkt omfatter mere end 70 sider, til anklagemyndighedens forelæggelse af sagen. Det af anklagemyndigheden fremhævede CV for Søren har på ingen måde central betydning i relation til de rejste tiltaler og relaterer sig ikke til et konkret forhold i sagen. I relation til tiltalens forhold 12 og 13 a er det ikke korrekt, som anført af anklagemyndigheden, at en frifindelse af O i dette forhold automatisk medfører, at S er skattepligtig af beløbet. Forsvarerne har videre anført, at en ombeskikkelse, der ville være i modstrid med begge de tiltaltes ønsker, vil medføre en meget langvarig udsættelse af sagens behandling i landsretten og efter omstændighederne en urimelig lang sagsbehandlingstid, og at konsekvensen af en ombeskikkelse vil være, at såvel advokat H som advokat K må udtræde som forsvarer i sagen.

Landsretten finder i overensstemmelse med såvel anklagemyndighedens som forsvarernes herom samstemmende tilkendegivelser, at ankesagen adskiller sig fra de sager, som Højesteret tog stilling til i de ovennævnte kendelser af 17. december 2013 såvel med hensyn til sagens karakter som spørgsmålet om en særlig tilknytning mellem de tiltalte i sagen. Bevisførelsen i ankesagen, der angår tiltale for alvorlig økonomisk kriminalitet, og hvor der ikke er særlig tilknytning mellem de tiltalte, forventes – ligesom for byretten – i det væsentlige at ville ske på baggrund af en gennemgang af et omfattende bilagsmateriale, de tiltaltes og vidners forklaringer og afgivne revisionserklæringer.

Det bemærkes, at advokat H og advokat K som beskikkede forsvarere har gennemgået sagen med de tiltalte S og O på en række møder, og at de tiltalte, herunder på baggrund af anklagemyndighedens brev af 28. januar 2014 med konkretiserede bemærkninger om et CV for S og forhold 12 og 13 a i tiltalen har fastholdt, at de ikke har forskellig opfattelse af faktum eller modstridende standpunkter eller interesser i sagen, hvor de begge fortsat har ønsket, at henholdsvis advokat H og advokat K skal varetage deres forsvar i sagen.

Landsretten finder herefter på baggrund af en samlet vurdering, at der ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt grundlag for at antage, at de retsplejemæssige hensyn, der skal varetages i overensstemmelse med retsplejelovens § 734, stk. 2, medfører, at landsretten mod de tiltalte S og O's udtrykkelige ønske skal tilbagekalde beskikkelsen af advokat H og K som forsvarer i sagen, hvorfor

Bestemmes:

Forsvaret for de tiltalte S og O i ankesagen kan fortsat varetages af henholdsvis advokat H og K, selv om advokaterne kommer fra samme advokatkontor.”

Landsforeningens Meddelelse 17/2014

Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor

Retsplejelovens § 734, stk. 2

K og D var tiltalt for efter fælles forudgående aftale og i forening med en række navngivne og uidentificerede medgerningsmænd at have indsmuglet 4,9 liter amfetaminsolie fra Holland til Danmark. K er bosiddende i Holland, mens D er bosiddende i Danmark. Der forelå ikke nærmere oplysninger om, hvilken forbindelse de tiltalte måtte have til hinanden. Begge havde afgivet forklaring om forholdet. Landsretten fandt ligesom byretten, at de to tiltalte kunne have forsvarere fra samme kontor.

Vestre Landsret, 6. afd., S-0395-14, 10/3-2014

”Den 20. februar 2014 har byretten afsagt kendelse om, at advokat M og advokat L fortsat kan varetage forsvaret for henholdsvis K og D.

Kendelsen er kæret af anklagemyndigheden med påstand om, at enten advokat M eller advokat L afbeskikkes. Til støtte herfor har anklagemyndigheden gjort gældende, at der foreligger en interessekonflikt mellem advokaterne, der er fra samme kontor.

K og D har påstået stadfæstelse og har til støtte herfor gjort gældende, at sagens konkrete omstændigheder er af en sådan karakter, at der ikke er modstridende interesser eller nærliggende risiko herfor mellem de to tiltalte.

Landsretten afsagde

Kendelse:

Begge de tiltalte er i forhold 2 tiltalt for efter fælles forudgående aftale og i forening med en række navngivne og uidentificerede medgerningsmænd at have indsmuglet 4,9 liter amfetaminsolie fra Holland til Danmark. K er bosiddende i Holland, mens D er bosiddende i Danmark, og der foreligger ikke nærmere oplysninger om, hvilken forbindelse de tiltalte måtte have til hinanden. Efter de foreliggende oplysninger har de begge afgivet forklaring om forholdet.

Under disse omstændigheder og efter de i øvrigt foreliggende oplysninger om de tiltaltes rolle i sagen tiltræder landsretten, at der ikke foreligger sådanne modstridende interesser mellem dem eller nærliggende risiko herfor, at der ved beskikkelse af forsvarere fra samme kontor er risiko for, at forsvaret for hver af de to tiltalte efter en konkret bedømmelse ikke vil blive tilrettelagt udelukkende i den enkelte tiltaltes interesse og uafhængigt af forsvaret for den anden tiltalte.

På denne baggrund stadfæster landsretten byrettens kendelse.”

Landsforeningens Meddelelse 18/2014

Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor

Retsplejelovens § 734, stk. 2

Landsretten tiltrådte, at der efter en konkret vurdering var sådanne modstridende interesser mellem de tiltalte eller en nærliggende risiko herfor, at de tiltalte ikke burde være repræsenteret af forsvarere fra samme advokatkontor. For så vidt angår advokat H og advokat K var der imidlertid tale om et kontorfællesskab, hvilket udtrykkeligt fremgik af brevpapiret. Deres samarbejde fremstod derfor ikke udadtil som en og samme virksomhed som nævnt i Højesterets kendelse af 4. februar 2014 (sag nr. 277/2013). Landsretten ændrede derfor byrettens kendelse således, at beskikkelsen af advokat H ikke tilbagekaldtes.

Vestre Landsret, S-0215-14 og S-0217-14, 14/3- 2014

”Den 28. januar 2014 har byretten afsagt kendelse om, at beskikkelsen af advokat P som forsvarer for M og advokat H som forsvarer for S tilbagekaldes, og at anmodningen om beskikkelse af advokat J som forsvarer for H nægtes.

Kendelsen er kæret af advokat H og advokat J.

Landsretten afsagde

Kendelse:

Landsretten tiltræder under hensyn til det, der er anført i statsadvokatens brev af 11. marts 2014, at der efter en konkret vurdering er sådanne modstridende interesser mellem de tiltalte eller en

nærliggende risiko herfor, at de tiltalte ikke bør være repræsenteret af forsvarere fra samme advokatkontor.

Landsretten stadfæster derfor kendelsen med til hensyn til advokat J.

For så vidt angår advokat H og advokat K er der tale om et kontorfællesskab, hvilket udtrykkeligt fremgår af brevpapiret. Deres samarbejde fremstår derfor ikke udadtil som en og samme virksomhed som nævnt i Højesterets kendelse af 4. februar 2014 (sag nr. 277/2013). Landsretten ændrer derfor byrettens kendelse således, at beskikkelsen af advokat H ikke tilbagekaldes.

Thi bestemmes:

Byrettens kendelse ændres således, at beskikkelsen af advokat H ikke tilbagekaldes.”

Landsforeningens Meddelelse 19/2014

Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor

Retsplejelovens § 734, stk. 2

D og S var sigtet for i forening at have begået røveri mod K, som fik tildelt slag med hammer. De sigtede nægtede sig skyldige og havde ikke afgivet forklaring om egen eller andres rolle i hændelsesforløbet. Der forelå ikke oplysninger om en særlig forbindelse mellem de sigtede og retten fandt efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder ikke, at der forelå en sådan nærliggende risiko for interessekonflikt mellem de sigtede, at der var grundlag for at afbeskikke en af de ønskede forsvarere, der var fra samme kontor.

Retten i Randers, 2-66/2014, 31/3-2014

”Retten afsagde

kendelse

D og S er sigtet for overtrædelse af straffelovens § 288, jf. § 23, ved i forening den 25. september 2013 kl. 10.32 på X-vej at have begået røveri mod K, som fik tildelt slag med hammer for at de sigtede kunne undkøre fra stedet med ca. 1.550 kr. i kontanter, 1 stk. koben og 1 lampe, som de havde stjålet fra stedet.

De sigtede har som forsvarer ønsket og fået bistand henholdsvis af advokat M og advokat J, der er fra samme advokatkontor.

D har nægtet sig skyldig og har ikke ønsket at udtale sig til politiet i anledning af sagen.

S har nægtet sig skyldig og har ikke ønsket at udtale sig til politiet uden sin forsvarers tilstedeværelse. Forsvareren har oplyst overfor retten, at hans klient ikke kender noget til forholdet

og ikke kan bidrage til oplysninger til sagen, men er villig til at lade sig afhøre, hvis politiet ønsker det.

Anklagemyndigheden har gjort gældende, at forsvaret for de sigtede ikke kan udføres af advokater fra samme kontor, idet der er en nærliggende risiko for modstridende interesser mellem de sigtede.

Forsvarerne har nedlagt påstand om, at beskikkelsen af dem skal stå ved magt, idet der ikke foreligger nogen nærliggende risiko for modstridende interesser mellem de sigtede.

Parterne har haft lejlighed til skriftligt at uddybe deres opfattelse af sagen.

Retten bemærkninger

Der er tale om en sigtelse om grov kriminalitet, begået af flere i forening, ligesom de sigtede, der har nægtet sig skyldige, ikke har afgivet forklaring om egen eller andres rolle i hændelsesforløbet.

Da der imidlertid ikke foreligger oplysninger om en særlig forbindelse mellem de sigtede, finder retten efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder ikke, at der foreligger en sådan nærliggende risiko for interessekonflikt mellem de sigtede, at der er grundlag for at afbeskikke en af de ønskede forsvarere.

Derfor bestemmes

Der skal ikke ske afbeskikkelse af advokat M som forsvarer for D eller af advokat J som forsvarer for S.”

Landsforeningens Meddelelse 20/2014

Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor

Retsplejelovens § 734, stk. 2

Af et kæreskrift fremgik det, at politiets opfattelse var, at 4 tiltalte, hvis forsvarere kommer fra samme kontor, er tilknyttet den såkaldte B-bande i Fredericia. Politiet havde herved bl.a. henvist til et notat, der efter sit indhold angik B-bandens opbygning m.v. De tiltalte har bestridt at have banderelationer. Landsretten fandt på det foreliggende grundlag, at der ikke var oplyst omstændigheder, der gav grund til at antage, at der var tale om kriminalitet med relation til bandemiljøet. Landsretten stadfæstede herefter byrettens kendelse og de 4 tiltalte kunne være repræsenteret af advokater fra samme kontor.

Vestre Landsret, S-0614-14, 1/ 4-2014

”Statsadvokaten har udtalt sig imod, at der i sagen kan være beskikket forsvarere fra samme kontor under henvisning til, at de tiltalte har modstridende interesser, eller der er nærliggende risiko herfor.

Forsvarerne for de tiltalte har udtalt, at der ikke er noget til hinder for, at de er forsvarere for de tiltalte, da der ikke mellem de tiltalte er interessekonflikt eller risiko herfor.

Der afsagdes

Kendelse:

Landsretten bemærker, at de fire forsvarere, der kommer fra samme kontor, blev beskikket den 20. september 2013, efter at retten havde modtaget anklageskriftet af 9. september 2013. Hovedforhandlingen i byretten blev herefter berammet til den foretagelse den 2. og 4. april 2014. Anklagemyndigheden anmodede ved brev af 17. marts 2014 retten om at tilbagekalde beskikkelser i sagen, således at de tiltalte kunne være repræsenteret af forsvarere for forskellige kontorer. Ved den påkærede kendelse af 25. marts 2014 afslog byretten at foretage afbeskikkelse.

Når flere tiltalte i samme sag ønsker advokater fra samme kontor, er der behov for særligt at sikre, at forsvaret for hver af de tiltalte tilrettelægges og fremstår tilrettelagt udelukkende i den enkelte tiltaltes interesse og uafhængigt af forsvaret for den anden tiltalte. Retsplejemæssige hensyn kan derfor begrunde, at beskikkelse af flere forsvarere fra samme kontor i samme sag må nægtes, når de tiltaltes interesser under sagen er modstridende, eller der er nærliggende risiko herfor. Det beror på en konkret vurdering af samtlige sagens omstændigheder, om der er på grund af risiko for interessekonflikter er grundlag for at afslå beskikkelse, og i Højesterets kendelser af 17. december 2013 trykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 903 og 905, er anført en række momenter, der indgår i denne vurdering.

Det er ifølge kæreskriftet politiets opfattelse, at de 4 tiltalte, hvis forsvarere kommer fra samme kontor, er tilknyttet den såkaldte B-bande i Fredericia. Politiet har herved bl.a. henvist til vedlagte notat dateret 5. marts 2014, der efter sit indhold angår B-bandens opbygning m.v. i 2012.

De tiltalte har bestridt at have banderelationer.

Efter S's forklaring til politiet lægger landsretten til grund, at den første kontakt mellem ham og de tiltalte skete på diskotek O, og at han og en af de tiltalte blev smidt ud af diskoteket. Senere mødte H de tiltalte på A-pizza, hvor episoden beskrevet i tiltalens forhold 1.a. ifølge H's forklaring fandt sted. Forhold 1.b.-d. fandt ifølge anklageskriftet sted i tilknytning hertil. Landsretten finder på det foreliggende grundlag, at der ikke er oplyst omstændigheder, der giver grund til at antage, at der er tale om kriminalitet med relation til bandemiljøet.

Under de anførte omstændigheder finder landsretten efter en samlet vurdering ikke grundlag for at tilsidesætte byrettens afgørelse, hvorefter byretten har fundet, at der ikke skulle ske afbeskikkelse. Landsretten tiltræder således, at der ikke foreligger sådanne modstridende interesser mellem de tiltalte eller nærliggende risiko herfor, at der ved beskikkelsen af flere forsvarere fra samme kontor under sagen er risiko for, at forsvaret for hver af de tiltalte efter en konkret bedømmelse ikke vil blive tilrettelagt eller fremstå tilrettelagt udelukkende i den enkelte tiltaltes interesse og uafhængigt af forsvaret for de øvrige tiltalte. Det som anklagemyndigheden har anført om det omfang, hvori de tiltalte har afgivet forklaring under sagen, ændrer ikke herved.

Landsretten stadfæster herefter byrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Byrettens kendelse stadfæstes.”

Landsforeningens Meddelelse 21/2014

Interessekonflikt – Flere forsvarere fra samme kontor

Retsplejelovens § 734, stk. 2

Under henvisning til, at de tiltalte havde afgivet forklaring, forholdets karakter og den forventelige straf, samt at der ikke var oplysninger om bande – eller anden relation mellem de tiltalte, fandt landsretten, at der ikke var en sådan nærliggende risiko for modstridende interesser mellem de tiltalte, at der var grundlag for at nægte beskikkelse af den forsvarer, som den tiltalte havde anmodet om, selv om denne forsvarer tilhører samme kontorfællesskab som en beskikket forsvarer for en medtiltalt.

Østre Landsret, S-719-14, 2/4- 2014

”Advokat S har på vegne af tiltalte T kært Københavns byrets kendelse af 25. februar 2014 (SS 1-1214/2014), hvorved advokat S’s anmodning om at blive beskikket som forsvarer for T ikke blev taget til følge.

Der fremlagdes udskrift af retsbogen fra Københavns byret med bilag, foreløbigt kæreskrift af 11. marts 2014 samt kæreskrift af 17. marts 2014 fra advokat S.

Anklagemyndigheden, der har modtaget kopi af kæreskriftet, har ikke udtalt sig i anledning af kæremålet.

Efter votering afsagdes

Kendelse:

Denne sag drejer sig om, hvorvidt advokat S er afskåret fra at blive beskikket som forsvarer for en tiltalt, fordi en anden advokat fra samme kontorfællesskab er beskikket som forsvarer for en medtiltalt.

Efter retsplejelovens § 730 er en sigtet efter nærmere angivne retningslinjer berettiget til at vælge en forsvarer. Retsplejelovens § 734, der skal ses i sammenhæng med retsplejelovens § 126, indebærer en begrænsning i denne adgang til frit valg af forsvarer.

Højesteret har senest taget stilling til rækkevidden af retsplejelovens § 734, stk. 2, i to kendelser af 17. december 2013 (Højesterets sag nr. 172/2013 og 208/2013) og i en kendelse af 4. februar 2014 (Højesterets sag nr. 277/2013). Ved afgørelserne er der taget stilling til, hvornår der er eller kan antages at foreligge en sådan nærliggende risiko for modstridende interesser mellem flere sigtede eller tiltalte, at en beskikkelse af en forsvarer skal eller bør nægtes.

I denne sag har de tiltalte afgivet forklaring. Henset til forholdets karakter og den forventelige straf, samt at der ikke er oplysninger om bande – eller anden relation mellem de tiltalte, finder landsretten, at der ikke er en sådan nærliggende risiko for modstridende interesser mellem de tiltalte i denne sag, at der er grundlag for at nægte beskikkelse af den forsvarer, som den tiltalte har anmodet om, selv om denne forsvarer tilhører samme kontorfællesskab som en beskikket forsvarer for en medtiltalt.

Thi bestemmes:

Byrettens kendelse ændres, således at advokat S's anmodning om at blive beskikket som forsvarer for tiltalte T tages til følge.”

Landsforeningens Meddelelse 22/2014

Frihedsberøvelse med henblik på at sikre udvisning

Udlændingelovens § 2, stk. 3

Den bulgarske statsborger, S, der ikke havde tilknytning til Danmark, og som kort forinden var indrejst i Danmark, blev anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 287, stk. 1, jf. § 276, ved at have stjålet en iPhone til en værdi af 3.000 kr. ud af den forurettedes højre hånd, hvorefter S løb fra stedet. S fik af Københavns Politi en advarsel (tiltalefrafald) og administrativt udvist med indrejseforbud i 2 år. Frihedsberøvelsen af S med henblik på at sikre muligheden for udvisning kendtes ulovlig og burde ikke have været opretholdt.

Østre Landsret, S-1162-14, 7/5-2014

”S har kæret Københavns Byrets kendelse af 26. april 2014 (SS 94-11338/2014), hvorved frihedsberøvelsen af ham, der fandt sted den 24. april 2014 i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36, stk. 1, nr. 1, blev kendt lovlig og forlænget til den 30. april 2014.

Der fremlagdes fremsendelsesbrev fra byretten af 26. april 2014, udskrift af retsbogen indeholdende den kærede kendelse samt kæreskrift af 26. april 2014.

Københavns Politi har i e-mail af 30. april 2014, som fremlagdes, henholdt sig til byrettens kendelse og oplyst, at S den 30. april 2014 blev løsladt og udsendt.

Der fremlagdes endvidere e-mail fra advokat L af 30. april 2014, hvorefter kæren opretholdes trods udsendelsen af S.

Byretten har ved sagens fremsendelse henholdt sig til den trufne afgørelse.

Kæresagens akter var til stede.

Det fremgår af sagen, at S, der er bulgarsk statsborger, og som kort forinden var indrejst i Danmark, den 24. april 2014 blev anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 287, stk. 1, jf. § 276,

ved at have stjålet en iPhone til en værdi af 3.000 kr. ud af den forurettedes højre hånd, hvorefter han løb fra stedet. Han blev efterfølgende fanget og tilbageholdt af nogle civile, indtil politiet kom til stede. S har til politiet forklaret, at han ikke havde penge og ville sælge telefonen for at skaffe penge til at leve for og sende hjem til sin familie. Han oplyste endvidere, at han sov på gaden og ikke havde midler til hjemrejse. S fik den 24. april 2014 af Københavns Politi en advarsel (tiltalefrafald) for overtrædelse af straffelovens § 287, stk. 1, jf. § 276. Han har efter det oplyste ingen tilknytning til Danmark og er ikke tidligere straffet heri landet.

Udlændingestyrelsen har den 25. april 2014 truffet afgørelse om, at S skal udvises af Danmark med indrejseforbud i 2 år efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1 og § 32, stk. 4, 2. pkt. Af begrundelsen fremgår blandt andet:

”Vi har ikke fundet, at denne udvisning af dig med indrejseforbud i 2 år er uforenlig med EU-reglerne og dermed med EU-domstolens praksis vedrørende udvisning af udlændinge omfattet af EU-reglerne. Vi har derved lagt den forholdsvis høje værdi af det stjalne til grund, samt grovheden af måden, hvorpå tyveriet fandt sted, og endelig, at du til politiet har oplyst, at du ville videresende telefonen for at skaffe penge, hvorved vi vurderer, at der er tale om berigelseskriminalitet med professionelt tilsnit begået kort tid efter din indrejse i Danmark.”

Den beskikkede advokat L har i kæreskriftet anført blandt andet, at forholdet efter hendes opfattelse ikke er alvorligt nok til en frihedsberøvelse af en EU-borger, jf. opholdsdirektivets art. 27.

Hverken byretten eller anklagemyndigheden har forholdt sig til betydningen af S's EU-borgerskab.

Efter votering afsagdes følgende

Kendelse

Det fremgår af sagen, at S er bulgarsk statsborger og dermed EU borger. Hverken byretten eller Rigspolitiet har forholdt sig til, hvorvidt udvisning er forenelig med direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet).

Efter det oplyste om den af S begåede lovovertrædelse og hans manglende tilknytning til Danmark, må betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 25, a, stk. 1, nr. 1, anses for opfyldt.

Imidlertid har det forhold, der har begrundet udvisningen, medført en advarsel og efter det oplyste haft en sådan tilfældig karakter og begrænset skadevirkning, at S's adfærd ikke kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27, stk. 2 i opholddirektivet. Frihedsberøvelsen af S har således været uhjemlet, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorfor landsretten tager S' påstand til følge.

Thi bestemmes:

Frihedsberøvelsen af S den 24. april 2014 med henblik på at sikre muligheden for udvisning kendes ulovlig og burde ikke have været opretholdt ved Københavns byrets kendelse af 26. april 2014. ”

Varetægtsfængsling

Udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1

Den cubanske statsborger, I, var i 2012 blevet løsladt efter endt afsoning af en dom på 8 års fængsel. I oplyste, at han ikke ønskede at medvirke til en udsendelse til Cuba, og blev pålagt opholds- og meldepligt i medfør af udlændingelovens § 34, stk. 1 og stk. 2. Det fremgik af en udtalelse fra Rigspolitiet, at en udsendelse af I beroede på, at I medvirker til udsendelsen, samt at I opnår indrejsetilladelse til Cuba og gyldig rejselegitimation. Rigspolitiet kunne på den baggrund ikke oplyse nærmere om tidsperspektivet for en udsendelse af I. I blev i 2014 idømt straf af fængsel i 10 dage for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Efter domsafsigelsen blev I begæret fængslet i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1. Landsretten lagde til grund, at der ikke var nogen reel udsigt til, at det inden for en nærmere fremtid ville være muligt at udsende I. Betingelserne efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, for at varetægtsfængsle I var på den baggrund ikke opfyldt.

Østre Landsret, S-1033-14, 23/4- 2014

”I, der har været frihedsberøvet fra den 28. februar 2014, har kæret Københavns byrets kendelse af 10. april 2014, om fortsat varetægtsfængsling i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, til den 24. april 2014.

Ved Københavns byrets dom af 10. april 2014 blev I idømt straf af fængsel i 10 dage for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Der fremlagdes fremsendelsesbrev fra byretten af 10. april 2014 samt udskrift af retsbogen indeholdende den kærede kendelse.

Der fremlagdes endvidere kæreskrift af 14. april 2014 og udtalelse fra Rigspolitiet, videresendt af Københavns Politi den 23. april 2014.

Byretten har ved sagens fremsendelse henholdt sig til den trufne afgørelse.

Kæresagens akter var til stede.

Efter votering afsagdes følgende

Kendelse:

Det fremgår af Rigspolitiets udtalelse, modtaget den 23. april 2014, at Flygtningenævnet den 23. februar 2010 stadfæstede Udlændingenservices afgørelse af 6. oktober 2009 om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse af I til Cuba. Udrejsefristen blev fastsat til straks. Det blev samtidigt bestemt, at såfremt I ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt til Cuba.

Det fremgår videre af udtalelsen, at I den 29. oktober 2012 blev løsladt efter endt afsoning af en dom på 8 års fængsel. I oplyste, at han ikke ønskede at medvirke til en udsendelse til Cuba, og blev pålagt opholds- og meldepligt i medfør af udlændingelovens § 34, stk. 1 og stk. 2.

Det fremgår endelig af udtalelsen, at en udsendelse af I beror på, at I medvirker til udsendelsen, samt at I opnår indrejsetilladelse til Cuba og gyldig rejselegitimation. Rigspolitiet kan på den baggrund ikke oplyse nærmere om tidsperspektivet for en udsendelse af I.

Landsretten lægger på baggrund af udtalelsen til grund, at der ikke er nogen reel udsigt til, at det inden for en nærmere fremtid vil være muligt at udsende I.

Betingelserne efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, for at varetægtsfængsle I er på den baggrund ikke opfyldt.

Thi bestemmes:

I skal løslades. ”

Landsforeningens Meddelelse 24/2014

Begrænset rejseforbehold

Retsplejelovens § 333 og § 334

Advokat J, der har kontor i København, fremsatte over for Retten i Lyngby anmodning om begrænset rejseforhold, således at hun stilles som en indenbys advokat. Advokat J's klient var varetægtsfængslet og anbragt i Køge Arrest.

Retten bemærkede, at med hensyn til adgang til dækning af rejseomkostninger og –tid efter retsplejelovens § 333 og § 334 betragtes København, Glostrup, Lyngby og Frederiksberg som én retskreds. Advokat J kan derfor då dækket merudgifter til kørsel til Køge Arrest som indenbys advokat.

Retten i Lyngby, 1-1011/2014, 23/4-2014

”Ingen var mødt eller tilsagt.

Der blev fremlagt e-mail af 22. april 2014 fra advokat J med anmodning om begrænset rejseforhold, således at hun stilles som en indenbys advokat.

Advokat J har kontor i København.

Retten bemærker, at med hensyn til adgang til dækning af rejseomkostninger og –tid efter retsplejelovens § 333 og § 334 betragtes København, Glostrup, Lyngby og Frederiksberg som én retskreds. Advokat J kan derfor då dækket merudgifter til kørsel til Køge Arrest som indenbys advokat. ”

Erstatning for lang sagsbehandlingstid

Retsplejelovens § 96, stk. 2, § 1018 h

M var i tre år sigtet for forsikringsbedrageri. M var ikke anholdt eller frihedsberøvet under sagen. Der havde været to længerevarende perioder med inaktivitet i sagsbehandlingen – fra slutningen af december 2010 til november 2011 og fra slutningen af november 2011 til januar 2013. Rigsadvokaten fastsatte i overensstemmelse med administrativ praksis en erstatning på 12.000 kr., idet straffesagen samlet set ikke havde været fremmet med den tilstrækkelige hurtighed.

Rigsadvokaten, RA-2014-521-2594, 10/4-2014

Af Statsadvokatens afgørelse fremgik bl.a.:

”Advokat H

Ikke erstatning for langvarig sigtelse – M, cpr. nr. –

Jeg har i dag besluttet ikke at imødekomme Deres krav om erstatning til Deres klient, H. Begrundelsen herfor fremgår nedenfor.

Sagsforløb

Det fremgår af sagen, at Deres klient den 23. november 2010 blev sigtet for overtrædelse af straffelovens § 165 (falsk anmeldelse) og § 279 (bedrageri), men at han ikke blev afhørt samme sag, idet han ønskede en forsvarer til stede. Afhøringen blev foretaget den 2. december 2010.

Deres klient har ikke været anholdt eller frihedsberøvet under sagen.

Den 22. januar 2013 opgav Midt- og Vestjyllands Politi påtale mod Deres klient i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2.

Ved brev af 19. februar 2013 blev afgørelsen påklaget af X-forsikringsselskab.

Som følge heraf traf jeg den 20. marts 2013 afgørelse om, at Midt- og Vestjyllands Politi skulle fortsætte efterforskningen i sagen.

Politiet foretog således yderligere efterforskning i sagen frem til den 17. september 2013, hvor påtale mod Deres klient på ny blev opgivet i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2.

Afgørelsen blev endnu en gang påklaget af X-forsikringsselskab den 30. september 2013.

Jeg tiltrådte Midt- og Vestjyllands Politis afgørelse om at opgive påtale i sagen den 28. november 2013.

Deres klient har således været sigtet i ca. 3 år.

Det fremsatte erstatningskrav

Ved brev af 4. februar 2013 til mig fremsatte De krav om erstatning for langvarig sigtelse, som De opgjorde således:

Langvarig sigtelse	<u>25.000 kr.</u>
I alt	<u>25.000 kr.</u>

...”

Sagen blev herefter påklaget til Rigsadvokaten, der ændrede statsadvokatens afgørelse:

”Advokat H

Erstatning for lang sagsbehandlingstid med længerevarende inaktive perioder, Deres j.nr. ...

De har klaget over en afgørelse, der er truffet af Statsadvokaten i Viborg den 6. februar 2014, om at nægte erstatning til Deres klient M.

De har i Deres oprindelige ansøgning om erstatning af 4. februar 2013 opgjort erstatningskravet til 25.000 kr. De har ikke i Deres klage af 10. februar 2014 opgjort kravet nærmere.

Jeg har besluttet at ændre statsadvokatens afgørelse og imødekomme erstatningskravet. Jeg har i den anledning besluttet at yde Deres klient 12.000 kr. i erstatning.

Begrundelse

Jeg kan meddele, at jeg - i lighed med statsadvokaten – ikke finder grundlag for at yde erstatning for selve den omstændighed, at Deres klient har været sigtet i en straffesag. Jeg har - for så vidt angår denne del af afgørelsen – lagt vægt på det samme som statsadvokaten, jf. retsplejelovens § 1018 a og b.

Jeg har ved en gennemgang af sagen imidlertid konstateret, at der i straffesagen mod Deres klient har været to længerevarende perioder med inaktivitet i sagsbehandlingen – fra slutningen af december 2010 til november 2011 og fra slutningen af november 2011 til januar 2013. Jeg finder derfor ikke, at straffesagen samlet set har været fremmet med den tilstrækkelige hurtighed, således som det er nævnt i retsplejelovens § 96, stk. 2. Jeg har på den baggrund besluttet at yde Deres klient erstatning.

Erstatningsbeløbet er fastsat til 12.000 kr. Jeg kan oplyse, at der i administrativ praksis som udgangspunkt ydes 12.000 kr. i tilfælde, hvor det konstateres, at der foreligger længerevarende perioder med inaktivitet i sagsbehandlingen af straffesagen.

Jeg finder ikke, at De har oplyst om konkrete omstændigheder, der taler for fastsættelse af en højere erstatning. Det understreges i denne forbindelse, at erstatningen ydes på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler, jf. retsplejelovens § 1018 h.”

Landsforeningens Meddelelse 26/2014

Vold - Racisme

Straffelovens § 81, nr. 6 og § 244

H, der arbejdede som vicevært, var tiltalt for vold efter bl.a. straffelovens § 245 begået mod M. I anklageskriftet var der nedlagt påstand om, at straffen skulle skærpes i medfør af straffelovens § 81, nr. 6. H blev alene dømt for et skub, der blev henført til straffelovens § 244 og idømt 6 dagbøder a 500 kr. Retten fandt ” under ingen omstændigheder”, at forholdet kunne være omfattet af straffelovens 81, nr. 6, selv om H angiveligt havde sagt både "perker" og "tag hjem hvor du kommer fra" til M, idet uoverensstemmelsen alene udsprang af, at denne vedblivende forstyrrede tiltalte i hans arbejde, og den generelt hårde tone, som var mellem dem.

Retten i Glostrup, 15-12374/2013, 28/3-2014

"H er tiltalt for,

Overtrædelse af straffelovens § 244 og § 245 jf. til dels § 21, ved den 28. august 2013 kl. ca. 15.00 på Gladsaxevej 22 i Gladsaxe i den hensigt at skade M at have kastet en støtteklods til en afspærringskegle efter ham, hvilket imidlertid mislykkedes, da B trådte til side for ikke at blive ramt samt at have skubbet B i brystet med begge hænder samt med et metalhåndtag at have slået ud efter B to gange, hvorved denne blev ramt den ene gang over højre overarm, men anden gang nåede at træde til side, alt med skade til følge.

Der nedlægges påstand om, at straffen skærpes i medfør af straffeloven § 81, nr. 6.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om straf.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Rettens begrundelse og afgørelse

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Tiltalte har forklaret, at han kastede en støtteklods til en afspærringskegle hen ad jorden og ind i værkstedet. Det fremgår af videoen, at støtteklodsens trillede forbi M's fødder uden at ramme. Han løftede fødderne, da klodsens var forbi. Retten har herved lagt til grund, at tiltalte var vred over, at M blev stående for at diskutere. Retten finder ikke bevist, at tiltalte havde forsæt til at ramme M.

Det fremgår af videoen, at tiltalte tog fat om M's krop og fejede /skubbede ham ind i bygningen. Man kan se på den bageste fod, at der er blevet lagt kræfter i for at flytte ham. Tiltalte er hermed skyldig i overtrædelse af straffelovens § 244.

2 af rettens medlemmer finder ikke, at der er ført det til domfældelse fornødne bevis for, at tiltalte har slået ud mod M 2 gange, hvorved han blev ramt den ene gang. Der er lagt på, at man ikke kan se den eventuelle voldshandling, da personerne befinder sig inde i en bygning. M virkede påfaldende forurettet og overdrev gentagne gange, som da han beskrev metalhåndtaget som værende 1 meter langt. Der er ikke fremlagt skadesjournal og det fremlagte foto, bilag 3 er uskarpt.

1 af rettens medlemmer finder, at der er ført det til domfældelse fornødne bevis for, at tiltalte har slået ud mod M og ramt ham 1 gang. Der er lagt vægt på den afspillede video og at han umiddelbart efter tilkendegav over for både P og N, at han var blevet slået. Politiet optog senere samme dag foto af hans højre overarm, sagens bilag 3, hvor der ses rødmærket.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Straffen fastsættes til 6 dagbøder a 500 kr., jf. straffelovens § 244.

Retten har lagt vægt på voldens bagatelagtige karakter og i formildende retning, at tiltalte var ophidset, jf. straffelovens 82, nr. 5, fordi der gennem flere år har været store uoverensstemmelser mellem tiltalte og værkstedets ejer. M optrådte vedholdende og provokerende, mens tiltalte var ved at udføre et stykke arbejde.

Retten finder under ingen omstændigheder, at forholdet kan være omfattet af straffelovens 81, nr. 6, selv om tiltalte angiveligt har sagt både "perker" og "tag hjem hvor du kommer fra" til M, idet uoverensstemmelsen alene udsprang af, at denne vedblivende forstyrrede tiltalte i hans arbejde, og den generelt hårde tone som var mellem dem.

Thi kendes for ret:

Tiltalte H skal betale 6 dagbøder a 500 kr.

Forvandlingsstraffen er fængsel i 6 dage."